

23 Νοεμβρίου 2024

Μοναχός Ερμόλαος Λαυριώτης (1873 - 23 Νοεμβρίου 1960)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Image not found or type unknown

Μοναχός Ερμόλαος Λαυριώτης , » όλοι τον
γνωρίζουν ως τον πλέον ανεξίκακο
καλόγνωμο στους λόγους» (Φωτ. P.G. Dahm)

Ο κατά κόσμον Εμμανουήλ Εμμανουηλίδης του Ανδρέου και της Μεταξωτής από τη Τατσάλτη της Μικράς Ασίας ήλθε στο Άγιον Όρος το 1916 και εκάρη μοναχός το

επόμενο έτος στη μονή της Με-γίστης Λαύρας. Ο ακριβολόγος επίσκοπος Ροδοστόλου Χρυσόστομος γράφει, όπως πάντα, ωραία περί αυτού: «Όλοι τον γνώριζαν ως τον πλέον ανεξίκακο, καλόγνωμο και απλούν στους λόγους και την συμπε-ριφορά. Ο ίδιος έγινε αυτόπτης και αυτήκοος αποπειρών και φράσεων αρκετών, οι οποίοι, θέλοντες να δοκιμάσουν την αοργησία και το ανυποψίαστο της ψυχής του, τον έσκωπταν εμφανώς, ενίοτε δε και τον πεί-ραζαν απρεπώς. Εκείνος όμως ζούσε στον δικό του κόσμο, πλέων στα πελάγη της αγαθότητός του, εκτός ερεθισμών εγωισμού και πνεύματος αντιδικίας και κείμενος πολύ μακριά από τις επήρειες των παθών της λύπης και της πονηριάς. Γι' αυτό και, σαν να μη συνέβαινε τίποτα, με νηφαλιότητα και γλυκύτητα απαντούσε με ό,τι τον φώτιζε ο Θεός και ήταν πάντοτε, με τον τρόπο του, διδακτικός και ωφέλιμος».

Ως νέος μοναχός είχε το διακόνημα να επιτηρεί το κοπάδι των τραγιών της μονής. Αυτό του άρεσε, γιατί είχε έτσι την ευκαιρία να περιδιαβαίνει τα δάση και τις βουνοπλαγιές, να προσεύχεται και να επισκέπτεται ερημίτες. Οι ασκητές τού έγιναν συνομιλητές και φί-λοι. Ιδιαίτερα συνδέθηκε πνευματικά με τον ομόφρονά του Γέροντα Ιερώνυμο (+1959). Ο Γερο-Ερμόλαος με την απλότητα και καλοκαγαθία του είχε κερδίσει τις καρδιές όλων των πατέρων. Λέγουν πως νέος στον κόσμο ήταν παλαιστής και αρσιβαρίστας. Τη δύναμη και την αντοχή του εδώ τη χρησιμοποιούσε στην άσκηση και την εξυπηρέτηση των αδελφών του.

Κατά τον Γέροντα Εφραίμ Λαυριώτη τον Ρόδιο (+1999), ο Ερμόλαος έφτιαχνε πρόχειρες καλύβες και ζούσε ησυχαστικά σε αυτές και μερικές φορές τους βαρείς χειμώνες τον πλάκωνε το πολύ χιόνι. Έκανε τον διά Χριστόν σαλό. Ήταν φίλος και με τον Γέροντα Αββακούμ (+1978). Μαζί έψαλλαν στο προσκυνητάρι της Παναγίας μέσα από την καρδιά τους και με πολλά δάκρυα το «Άξιόν Έστι». Μερικοί τους περιγελούσαν. Δεν τους πείραζε καθόλου. Ο Γερο-Εφραίμ λέγει: «Ήμουν πολύ τυχε-ρός που γηροκόμησα τον Γερο-Ερμόλαο».

Συνεχίζει ο επίσκοπος Ροδοστόλου για την παραμονή της τελευταίας δεκαπενταετίας του Ερμόλαου στην αγαπητή τους Λαύρα: «Άπλυτος, αχτένιστος και με τα ίδια κουρέλια – ρούχα μέρα νύχτα, χειμώνα καλο-καίρι, κατέβαινε με μεγάλη προσοχή τα σκαλιά της κόρδας και έσερνε ύστερα τα βήματά του προς το Καθολικό, προς την Παναγία την Κουκουζέλισσα και προς τα παρεκκλήσια, που είχαν λειτουργία. Κανενός δεν δεχόταν την γηροκομική προσφορά και προθυμία, και κανείς δεν κατόρθωσε να αντικαταστήσει τα κουρέλια του με ρούχα και ράσα ανεκτά και αξιοπρεπέστερα. Γι' αυτή του την εμφάνιση όσοι δεν τον γνώριζαν, τον απόφευγαν, όσοι όμως γνώριζαν τις αρετές του, την καθαρότητα της καρδιάς του και την απλότητα της ψυχής του, φιλούσαν το χέρι του και ζητούσαν την ευχή του ...».

Μετά την κοίμησή του ο Πνευματικός του αποκάλυψε ότι ο από πολ-λούς καταφρονημένος Ερμόλαος είχε δει στην αυλή της Λαύρας ζωντανή την Παναγία, να τον χαιρετά με χάρη και να εισέρχεται στο παρεκκλήσι της Κουκουζέλισσας. Αυτός ήταν ο μακάριος, ο ευλογημένος, ο ευλαβέστατος μοναχός Ερμόλαος Λαυριώτης. Ανεπαύθη εν Κυρίω στις 23.11.1960.

Πηγες - Βιβλιογραφία:

Χρυσοστόμου Ροδοστόλου επισκόπου, Πόθος και χάρις στον Άθωνα, Άγιον Όρος 2000, σσ. 251-255.

Πηγή: *Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Β' - 1956-1983, σελ.639-640 , Εκδόσεις Μυγδονία, Α' Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.*